

1. CLAUDIA HAUSFELD

Codependent Hut No. 1, 2013
Photographic Print
110 x 133 x 4 cm
Courtesy of the artist and the Living Art Museum

Codependent Hut, 2013
Mirror Panels
55 x 60 x 30 cm
Courtesy of the artist and the Living Art Museum

2. PÓRDÍS ERLA ZOËGA

Daybreak, 2023
Acrylic circle with sanded film, dichroic film "trash", video projection
120 x 120 x 50 cm
Courtesy of the artist

Sunup, 2023
Dichroic mirror, vinyl rug with a gradient sun circle
140 x 200 x 200 cm
Courtesy of the artist

3. CLAIRE PAUGAM

subconscious diaries, 2020 - 2021
Series of digital photo collages printed on random drawings, mat paper and video projection
21 x 29,7 cm, framed 31 x 41 cm
Courtesy of the artist

tongue to stone to tongue, 2023
Mat paper and double sided tape
184 x 220 cm
Courtesy of the artist

4. GUÐRÚN HRÖNN RAGNARSDÓTTIR

Untitled, 1986
Chair frames, plaster, seashell fragments
88 x 70 cm, 2 pieces
Courtesy of the artist and the Living Art Museum

5. CARISSA BAKTAY

Periphery, 2018-2023
Copper mirror with patina, dichroic mirror, water jet cut and hand polished Installation, various dimensions
Courtesy of the artist

Love Letter, 2020- 2023

Horse hair, ribbon
300 x 300 cm
Courtesy of the artist

Curs/ive (Right- handed Squiggle), 2022

Blown glass, horse hair
100 x 30 x 3 cm
Courtesy of the artist

Black Belt, 2022

Blown glass, cut and hand polish, kiln formed, horse hair
110 x 33 x 10 cm
Courtesy of the artist

Wane (Two), 2023

Blown glass, cut and hand polish, horse hair, synthetic hair
34 x 23 x 4 cm
Courtesy of the artist

Pony, 2023

Blown glass, copper, human hair
62 x 20 x 6 cm
Courtesy of the artist

Pin, 2022

Blown glass, horse hair
27 x 18 x 13 cm
Courtesy of the artist

Rib, 2022
Blown glass, horse hair, vibrator
22 x 16 x 8 cm
Courtesy of the artist

Sinbad, 2022

Blown glass, horse hair
24 x 18 x 15 cm
Courtesy of the artist

6. ÍDA BRÁ INGADÓTTIR

Iðdfall, 2020 - ongoing
Video projection, blanket, stone, photographic prints, poetic text
Installation, various dimensions
Courtesy of the artist

7. HYE JOUNG PARK

T and Cross, 2020
Wood, ceramic, hardware, paper, acrylic paint, PVC form
112 x 154 cm x 50cm
Courtesy of the artist

OPENING:

11TH OF MARCH, 14:00 - 17:00

REYKJANES ART MUSEUM,
DUUSGATA, 230 KEFLAVÍK,

CURATORS:

ELISE BERGONZI
DARIA TESTOEDOVA
HANNAH ZANDER

11/03/2023 - 16/04/2023

ARTISTS:

CARISSA BAKTAY
CLAUDIA HAUSFELD
ÍDA BRÁ INGADÓTTIR
HYE JOUNG PARK
CLAIREE PAUGAM
GUÐRÚN HRÖNN
RAGNARSDÓTTIR
PÓRDÍS ERLA ZOËGA

INFRA-GLOW

Wandering the land between the inner self and the roughness of the outside, a gap is oscillating back and forth. What lies around us reshapes and impacts our being. Solitary sensations shape our ability to interact with the outside. These intimate feelings can be triggered by our reaction to the slightest progressive changes. Rooted in our daily experiences, the environment has a powerful capacity of expression.

/NFRA-GLOW gathers artworks by Carissa Baktay, Pórdís Erla Zoëga, Iða Brá Ingadóttir, Claire Paugam, Hye Joung Park, Claudia Hausfeld and Guðrún Hrönn Ragnarsdóttir, that provoke the intimacy of collective relationships between our bodies, our minds and our surroundings. The idea of imperceptible closeness between us, our mundane surfaces, and their fluid porousness is a starting point.

In Iceland, the gradually polarizing effects on human perspective caused by the summer and winter equinoxes twists our biological clock, highlighting the moments where our surroundings blend with states of intimacy and solitude. Leading up to and during the midnight sun, the illusion of additional time allows for new ground to be covered, a prismatic view where one could reflect, immerse, lie, or rest. In contrast, the eclipsing effect that begins to happen immediately after sunlight hours hits their peak, starts to reel in the peripherals, narrowing awareness through a threshold towards the interior. Organic and manufactured merge, allowing for the sound of our inner bodies to blend with the silence of our daily landscapes.

In Claire Paugam, Carissa Baktay and Pórdís Erla Zoëga's works, microcosm meshes with macrocosm; mineral and organic blends; body and ore interlace; and the outlines between what is fresh and what is fainted in our memories collapse. From the resulting porousness, new narratives emerge.

Claudia Hausfeld, Guðrún Hrönn Ragnarsdóttir, Iða Brá Ingadóttir and Hye Joung Park bring us somewhere else; to an in-between of inhabited reality and deserted, vanishing horizons. The mind can lose itself in the background of their powerful inner landscapes.

Carissa Baktay cuts into this landscape to reshape its peripheries according to her sensations. Her mirrors are transformed into lakes, reflecting their coloured lights to dissolve the borders of an imaginary realm. In her process, from the seas and rivers to the intimate bathroom, bodies and surroundings hold a central place. Cleaning, washing, taking care; and restoring the value of the hairs she uses in some works until they fit into precious vessels, or glow in a giant braid.

Pórdís Erla Zoëga's actions similarly reveal a deep attention to her materials; light and glass. She walks us into a mirrored world, made of mesmerizing, fragile, and vaporous reflections. When she isn't trying to melt separated bodies into one, she creates installations that seem to collapse and carry with the wind, as if a piece of dawn was about to be scattered by the first glimpse of an endless sun beam.

In between places, Claire Paugam infiltrates the museum space via its threshold. A giant tongue welcomes us inside her inner space; a rock on the other side seals the way. Her photographs lead us through to the edges of her subconscious, where reminiscing images are keeping an evocative narrative of disappearance alive. Within a half-light at the bottom of her memory, her surroundings seem to melt while enveloping us.

In Iða Brá Ingadóttir's performance, a fluid communication between her body and the vivid natural environment arise. Translating a silent dialogue, the waterfall speaks to her in a ritualistic gesture of empowerment. Linear timelines cease to exist, leaving a blank space for a fluid cohabitation between human and nature. The viewer is invited to rest on a stone or a blanket, where the body may absorb the energies.

Hye Joung Park's work is also restful. Shapes of paper and ceramics narrate the tale of a shell, forgetting itself on a white beach. In her process a correlative resonance between body and mind crystallizes in a choreographic movement. Introducing a chronicle of the timelessness of materials, the fragility and thinness of Hye Joung Park's work resonate with Claudia Hausfeld's hut. The image and the object are looking at each other, codependent and with benevolence. They protect each other, like a shelter, hiding in the environment of the gallery as well as in nature. Inside and outside collapse again, potentially leaving an in-between.

Within the *Hut's* slightly purview is another couple, Guðrún Hrönn Ragnarsdóttir's reupholstered chairs. Fragments from the outside merge and cling to the typical pair. What was once soft, stable, and made for the purpose of functional comfort, is now an uncertain resting place for the mind to dwell and admire.

Here, in this *infra-verse*, connections between our inhabited physical and mental spaces take root in an expanded environment to experience new potential narratives of existence. The objects we create and the spaces we wander among to shelter our bodies and imaginations, are attempts to explore a fragment of sensation and invite the viewer to lie in the glow of a persistent twilight.

UNDIRLJÓMI

Á reiki á milli innri skynjunar og óróleika úti fyrir, sveiflast bil til og frá. Ytri aðstæður móta vitund okkar og öfugt; í tilfinningalegu einrúmi myndast andóf gegn snertingu við ytra byrði og minnsti breytileiki í því veldur spennu sem aftur leitar inn á við. Ytra byrði, greytípt í hljómfall hins daglega, er lítríkt af tjáningu.

Nánd við samvirk tengsl á milli líkama okkar, huga og umhverfis er beisluð í listskópun Carissu Baktay, Claire Paugam, Claudiu Hausfeld, Guðrúnar Hrannar Ragnarsdóttur, Iðu Brá Ingadóttur, Hye Joung Park og Pórdísar Erlu Zoëga á sýningunni UNDIRLJÓMI. Upptökum er ósæ nálægð við hversdagssleg yfirborð og flæðandi glýpt á milli beirra.

Jafndægrin leika með líkamsklukku okkar og sjónhorn brengjast og víkka á víxl í takt við hreyfingu sólar. Þegar hún skimar lágt leitar hugurinn inn á við, eftir nánd og einveru. Þegar hún ris og nær nyrstu stöðu um sumarsólstöður, örvestaughrif og tilfinning um viðbóartíma sem opnar margstrenda sýn á frígrundun og athafnir. Svo hverfur hún á ný og taktbilið minnkari; athyglín færir inn á við. Við nemum hljóðbylgjur innra byrðisins og leyfum þeim að renna saman við hljómfall hins daglega.

Í verkum Claire Paugam, Carissu Baktay og Pórdísar Erlu Zoëga renna örheimur og alheimur í eitt, málmgrýti mætir holdi, líkami steindum, og útlínur þess sem er í fersku minni og bess sem er hverfandi dofna. Í hinu gjúpa efni sem eftir verður fæðast nýjar frásagnir.

Claudia Hausfeld, Guðrún Hrönn Ragnarsdóttir, Iða Brá Ingadóttir og Hye Joung Park fara með okkur í aðra átt, inn á milli hlutheims og hugheims þar sem er hverfandi sjónarrönd. Hugurinn fjarlægist líkamann og gleymir sér í viðáttunni.

Carissa Baktay sker út í landslagið til að endurmóta jaðra þess í samræmi við innsæi sitt. Speglar verða að stöðuvötum sem endurvarpa ljósbrigðum og leysa upp landamæri í hugarbelinu. Í skapandi ferli hennar, frá rennandi eða fallandi vatni úti við til nándar baðherbergisins, skipa líkamar og umhverfi þeirra miðlægan sess. Með hreinsun og umhirðu endurheimtir hún virði hárananna sem hún notar í sumum verkum sínum, og lætur þau smjúga inn í dýrmæt ker, eða ljóma í risastóri fléttu.

Aðgerðir Pórdísar Erlu Zoëga afhjúpa að sama skapi þá djúpu athygli sem hún veitir rannsókn sinni á samspili ljóss og glers. Hún leiðir okkur inn í heim dáleikandi, brothaettra og þokkenndra endurvarpana þar sem sjónhverfingin sem af hlýst tvístrar og feyrir burt á víxl, líkt og dögum víki fyrir sólargeislun í birtingu.

Claire Paugam staðsetur annað verk sitt í dyragætt á milli sýningarárma. Risastór tunga býður okkur inn í innvortis rými listamannsins; hinumegin er grjót í veginum. Ljósmyndir Claire leiða okkur að jöðrum undirmeðvitundar hennar, þar sem endurminningar um horfintíma eru ljóslifandi. Í húmi neðst í minninu virðist sem umhverfið leysis upp um leið og bað umlykur okkur.

Í gjörningi Iðu Brá Ingadóttur myndast flæðandi tjáskipti á milli líkama hennar og náttúru mynda. Fossinn þýðir hljóðlátar samræður og látæði valdeflingar. Línulegt tímaskyn hverfur og eftir verður órætt rými fyrir kvika sambúð manns og náttúru. Áhorfandunum býost að taka þátt, hvílast og sækja sér endurnæringu í orkunni.

Verk Hye Joung Park er sömuleiðis hvílandi. Myndir í pappír og leir segja sögu skeljar sem gleymdi sér á ljósri strönd. Í ferli Hye kristallast samsvörun milli líkama og huga í kóreógrafiskri hreyfingu. Verk hennar eru eins og annáll um tímaleysi efna; örþunnt og brothaett eðli þeirra eiga samhljóm í húsi Claudiu Hausfeld. Þar horfast á mynd og hlutur, samháð og velviljuð. Þau standa vörð hvort um annað, í huldu skjóli sýningarár misins sem og í náttúrunni. Það sem er inni og það sem er úti rennur saman.

Aðra óvænta samsetningu er að finna í endurbólstruðum stólum Guðrúnar Hrannar Ragnarsdóttur. Hið nýja áklæði er gert úr fundnum skeljabrotum og gifsi. Það sem áður var mjúkt, gert til hæginda og bauð til hvíldar, miðlar nú eingögnu hugmyndinni um hvíld í formi listhlutarins.

Í infraversi verka á sýningunni er litróf hugans kannað; grafist fyrir um tengslin á milli lyndis og líkamleika í samhengi margbætrar umhverfisvitundar, og leitast við að veita athygli nýjum sögum og sjónarhornum. Í verkum sýnenda eru ýmis ljósbrotn upplifana grandskoðuð; farið um rými þeirra og skjóli; og okkur boðið að hvíla um stund í undirljómanum.

